

סוד תרדמת הגלות

ואמנם התגלות מדרגה זו נתקלת בקשיים רבים ועצומים. כי יש לנו הרגל ארוך שנים, לחוש עצמנו כנפרדים ולדאוג כל אחד לשלמותו, הן הגשמית והן הרוחנית, ובכלל זאת לחדד את ההבדל בינו ובין השונים ממנו, ואף לחוש שמסכנים את קיומו ואורח חייו, ולעמוד בעמדת הגנה מולם, בהסתגרות ובשמירה על האינטרסים הנצרכים לקיומו וכל כיוצא בזה. מכאן באה תחושת הביטחון בהשתייכות האדם לחברה התואמת את דרכו או לעדה ממנה באה משפחתו, וסגירות ואף ניגוד חריף לחברה השונה מחברתו.

הרגל זה, לחיות בנפרדות, הושרש עמוק מאוד בעמקי הנשמות, והוא הוא סוד תרדמת הגלות ממש, שעליה אמר בפתח אליהו שכל ה'צדיקים דמיכין ושינתא בחוריהון', שהיא שינה עמוקה מאוד. ועניין שינה זו היא תרדמה ביחס לשכינה, ביחס למהות הכללית שלנו, שכולנו גוף אחד. ואנו רדומים ביחס לעניין זה, והוא רחוק מהשגתנו ומחווית חיינו מאוד.

כי אם היינו ערים למהות הכללית של כולנו, ואם היינו חשים את הווייתנו כגוף אחד ממש, הרי שבסיס היחס זה לזה היה שונה. הכרח אחדותנו היה ברור, המכנה המשותף היה גדול, וממילא היינו מוצאים דרכים אחרות להתמודדות עם השונות שבין האברים, ואף למצוא את ניצוץ האור והברכה הנולדים דווקא מהשוני, כדרך הברכה הבאה לגוף מהיותו מורכב מאברים שונים שתיפקודם שונה, ויחדיו מהווים גוף משוכלל.

והנה מבואר בפתח אליהו שעיקר הגאולה, שהיא התגלות המדרגה של ביאת הרוח הכללית, סוד אור השכינה, תלוי

בהתעוררות משינה זו, ביקצה מתרדמת הגלות, כאומרו (תיקוני

זוהר יז ב:)

"עלאין שמעו אינון דמיכין דחברון, ורעיא מהימנא אתערן
משנתכון, 'הקיצו ורננו שוכני עפר' (ישעיה כו יט), אלין אינון צדיקיא
דאינון מסטרא דההוא דאתמר בה (שיר ה ב) 'אני ישנה ולבי ער', ולא
אינון מתים, ובגין דא אתמר בהון 'הקיצו ורננו' וכו', הקיצו אנת
ואבהו, רעיא מהימנא אתער אנת ואבהו לאתערותא דשכינתא
דאיהי ישנה בגלותא, דעד קצו צדיקיא קלהו דמיכין ושינתא
בחוניהון".

והנה הוא בא להורות שהתרדמה היא בעניין השכינה, כאומרו
'דאיהי ישנה בגלותא', ויש להתעורר אליה, וכך תבוא הגאולה⁹,
בסוד מה שאומר אחר כך בעקבות היקיצה - "שראשי נמלא
טל", שהוא עניין טל של תחיית המתים, סוד ההתעוררות
מהמוות, בחינת שינה¹⁰.

זהו סוד הקץ, שהוא מלשון יקיצה¹, כי הגלות היא שינה, וקץ
הגלות הוא ההתעוררות מהשינה, יקיצה לבוקר הגאולה הזורח
ומאיר בנשמותינו.

לפיכך יש לנו להתבונן בעניין השינה הזו, כי הוא יסוד הבנת
התפקיד שלנו, בסוד היקיצה וההתעוררות לגאולה, שתביא

⁹ תרגום חופשי: עליונים שמעו, הם ישני חברון ומשה רבנו, התעוררו משנתכם.
הקיצו ורננו שוכני עפר, אלו אותם צדיקים שהם מבחינת השכינה שנאמר בה
'אני ישנה וליבי ער', והם אינם מתים. ולכן נאמר בהם 'הקיצו ורננו'. הקיצו משה
וחאבות, קומו להתעוררות השכינה שהיא ישנה בגלות. כי עד כעת כל הצדיקים
רדומים ושינה בעיניהם.

¹⁰ אודיר במרום ד"ה 'ענוי דרישא'.

עליו

עלינו את הרוח הגדולה, אך הסכימה להורות את השם של

כגוף אחד.

העניין הזה הוא שיש לנו את הרוח הגדולה, אך הסכימה להורות את השם של כגוף אחד. זהו העניין הראשי של המסמך. ישנו פירוט רב של הפרטים, אך הם לא ניתנים לזיהוי ברור בגלל רמת הנימוץ הגבוהה של התצלום. ניתן לראות שישנו טקסט נוסף מתחת לשורה הראשונה, אך הוא לא ברור.

הפרטים המפורטים כוללים את שמות האנשים והמוסדות המעורבים. ישנו אזכור של 'הממשלה' ו'הרשות'. ישנו גם אזכור של 'התאחדות' ו'הוועד'. ישנו פירוט של התאריך והמקום, אך הם לא ברורים. ישנו גם אזכור של 'המסמך' ו'ההחלטות'.

המסמך מסתיים בציון שם האדם או המוסד שהתאריך את המסמך. ישנו אזכור של 'המנהל' ו'היועץ'. ישנו גם אזכור של 'המזכיר' ו'המזכיר הכללי'. ישנו פירוט של החתימה והתאריך, אך הם לא ברורים. ישנו גם אזכור של 'המסמך' ו'ההחלטות'.

מוֹחִין דְּקַטְנוֹת שְׁבָאוּ בְּזִמְן שְׁנַת הַגְּלוּת

ובביאור שינה זו מה עניינה, נודע הדבר שהשינה היא סילוק המוחין, שהם הדעת של האדם. ואולם הנה מבואר בדברי האריז"ל שלעולם יש מוחין לאדם, גם בשנתו, אחרת ימות בלי חיות. על כן בזמן השינה באים מוחין דקטנות להחיותו עד שיקום משנתו וישובו לו מוחין דגדלות. כך, בזמן השינה המוח ישן, אך התפקוד הבסיסי ממשיך, כדי להחיות את הגוף בשנתו.¹¹

יתר על כן, האריז"ל מבאר שאפילו בזמן המיתה ישנו קורטוב של חיות הנשאר עם העצמות בקבר, כדי להמשיך בהם נטף של חיים, שמכוחו יקומו לתחיית עולמים. זהו סוד 'הבלא דגרמי', הבל וחיים האחוזים בעצמות בכל שהות האדם בקבר, עד לתחיית המתים.¹²

והנה כשם שהדבר נכון בחיי היחיד, כן הוא בחיי העם, כמבואר באריז"ל.¹³ וכך היה גם לישראל בגלות, המשולה למיתה, שבה נמשכה חיות מצומצמת מאוד, התואמת את האברים המרוסקים, סוד האדם כשהוא בקברו. זהו מה שראינו קודם לכן בדברי הגר"א, שרוח החיים של ישראל בגלות, היא אותו 'הבלא דגרמי', המכונה גם 'קסטא דחיותא', הנמצא על עצמות האדם בקברו.¹³

¹¹ שער הכוונות, דרושי הלילה דרוש ו. שער הפסוקים פרשת וישב. מבוא שערים ג ב יז ועוד.

¹² עץ חיים שער לו פרק ב, בסוד 'שכיבת לעפרא', ספר הליקוטים פרשת תולדות. שער מאמרי רשב"י פרשת במדבר. וכן בעניין הדכורא, ראה בדרושי פסח בעניין מוחין דעיבור שנשארים לעולם, וכן בשער הכוונות דרושי קריאת שמע, ועוד מסמכות רבות.